

Aan

Voorwaar, Ik zeg u, wie tot deze berg zou zeggen, hef u op en werp u in de zee, en in zijn hart niet zou twijfelen, maar geloven, dat hetgeen hij zegt geschiedt, het zal hem geschieden (Marcus 11: 23).

Hoogeveen, december 2025

Lieve vrienden,

Bij het *viftienjarig* bestaan van de *Andreas Manna Stichting* (AMS) in 2009, vierden we een groot feest. Al onze vrienden waren uitgenodigd. Ook die uit *Afrika* kwamen over. Het verliep zó bijzonder en goed, dat we er later over spraken dat het aanvoelde alsof zich *opwekkingsverschijnselen* voordeden en God Zijn focus op ons had gericht. In de maanden erna, namen de verschijnselen niet af, maar juist toe. In de diensten zette zich dit voort en we waren ons daarvan aanvankelijk niet zo bewust. En vooral in de zorg die we aan de mensen gaven, begonnen zich dingen voor te doen die een *voorbode* waren van iets heel groots. Genezing en bevrijding namen mettertijd onder ons toe. Dat was vermoeiend en op *oudjaarsavond*, waren we bij elkaar en zag ieder van ons er moe en witjes uit. Dat maakte grote indruk op me. Na die jaarwisseling zat ik op de eerste dag, *nieuwjaarsdag* van 2010, in mijn kamer. De zorg voor de kinderen in Afrika drukte zwaar op me, en ik vreesde dat het werk teveel werd voor onze vrijwilligers. In een emotionele opwelling bad ik tot God om te komen met Zijn kracht. Ik vertelde Hem dat we de eindstreep zonder Zijn hulp niet zouden halen...

Wat de impact zou zijn van dit gebed, kon ik uiteraard niet vermoeden. Want in de weken daarna kwam er *grote kracht* en die werd zichtbaar op het moment dat we iemand van ons bevrijdden van *duisternis*. Wat eruit ging was zó groot en onwaarschijnlijk, dat we twijfelden aan de werkelijkheid van dat gebeuren. De krachten die zich daarbij voordeden dwongen ons, om er steeds meer allemaal bij te zijn. En telkens als we dat deden en de groep uiteindelijk daar geheel bij aanwezig was, werd de *legermacht van de duisternis* onder ons bijeen gebracht en, na het afleggen van hun sterren en strepen, in de put geworpen. Ik vroeg me af of dit nog “zuivere koffie” was, en riep voortdurend: “*in de naam van Jezus, ga uit...*”. Want als het standhield onder die naam, dan moest het wel een werk van Hem zijn. En hoewel het ze niet door mij werd toegestaan om te spreken, vertelden ze ons daartoe gedwongen te worden vanwege het zwaard van Gabriël op hun keel. Er ontstond al gaande de tijd iets dat steeds meer op een rechtbank leek, waar “*zwarte raven*” werden geoordeeld.

Op 7 februari daarna, toen we allen bijeen waren en de opwekkingsverschijnselen als bevrijding en genezing zich voortzetten, was het alsof de *bovennatuurlijke wereld* en de *natuurlijke*, in elkaar werden geschoven, zoals dat gebeurt als iemand beide handen vouwt. De ene hand staat dan voor het *natuurlijke*, de andere voor het *bovennatuurlijke*. Ondanks de *materiële* muren van ons huis, zagen we Hem staan tegenover, voor het huis van onze overburen: *een man in het wit*. Hij kwam steeds dichterbij in de uren daarna, en stond ineens in de hoek van onze kamer met een fakkel in de hand en zei: “*Hè hè, daar ben Ik dan eindelijk. Wees niet bang, Ik kom met vrede. Boven jullie staat een grote pijn als teken dat Ik hier moet zijn. En zie, daar ben Ik!*” Ondertussen moesten de zwarte raven ons voeden met Zijn Woord, zoals ooit Elia door hen gevoed werd. Met het zwaard op de keel moesten ze spreken. Ook als ik riep: “*zwijg in Jezus naam...*”. Ik bleef dat herhaaldelijk roepen. Zij jammerden dat ze niet anders konden dan spreken, en mijn roepen van de naam van Jezus deed hen pijn. De *godganse hemel* scheen neer te dalen, engelen-namen werden genoemd, *Gabriël, Michaël, Raphaël* en ook Hij die eerst in het wit was, zagen we *in Zijn geestelijk lichaam* onder ons verschijnen. Hoewel Hij ons niet wilde schokken en daarom langzaam naderbij kwam, keken we elkaar verbijsterd en geschokt aan: “*dit is héél groot, stamelde ik, dit is te groot voor ons, wat is dit?*”. En uiteindelijk bleef er alleen een Stem over en die sprak... (Ezechiël 1: 28).

Wat was hier aan de hand? Hij verhoorde het gebed van 1 januari en wierp op 7 februari Zijn heilige berg Sion, onder ons in de zee van de volkeren. Plaatste Zijn hemelse tent en overkleedde ons daarmee. Zei toen: “*Ik heb jullie opgetrokken in Mijn hart. Jullie zijn Mijn getuigen en Ik ga jullie leren en onderwijzen wat over dit alles geschreven staat in Mijn Woord. Jullie zullen zien dat wat Ik nu doe al geschreven staat. Jullie zijn Mijn Jeruzalem en Ik ben gekomen met Mijn Sion, met Mijn heilige tienduizenden, om onder jullie te zijn. Mijn heilige berg is hier en Ik ga niet meer weg...*”. En zo is dat tot nu toe.

Dank u voor uw hulp. We wensen u graag een fijne kerst met een goede jaarwisseling

ANDREAS MANNA STICHTING

Henk van der Vinne (z.o.z. voor de jaarcijfers)